

Як через інтриги «київська» Леся Українка постала в Луцьку

с.6

Середа 31 серпня 2022 року
№34 (16 778) Ціна 9 грн

Газета

ВОЛИНЬ

НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Самородки із народу

«Головне – не поспішати, тоді встигнеш», – каже майстер про своє захоплення, яке стало справою життя.

Створив скрипку, меншу за копійку, а бочку помістив... у пляшку!

І у свої 82 Валентин Поліщук (на фото) трудиться у власній майстерні ще без окулярів

Народного умільця із Любешова за філігранне виготовлення дерев'яних мініатюр називають «Поліським Лівшею». А ще Валентина Михайловича знають як справжнього українця, патріота та краєзнавця. Усе своє життя волинянин бореться за правду, яку, на його думку, не знають або забувають багато українців. Адже невивчені уроки минулого знову і знову призводять до трагедій: «Якби українці пам'ятали свою історію без викривлення, то сьогодні б москаль не йшов нікого «визволяти»

Закінчення розповіді про майстра на с. 5

Що віщує небесна канцелярія?

Воєнна осінь-2022 буде і з бабиним літом, і з морозами

Народний синоптик із Каменя-Каширського Володимир Деркач (на фото) поділився із читачами «Волині» своїм баченням погоди у наступні три місяці

Спостерігаючи на початку року за природою (у період між Різдвом 25 грудня і Різдвом 7 січня), він з'ясував, що зима у нашій країні не забариться

Леонід ОЛІЙНИК

ВЕРЕСЕНЬ

Осінь принесе на Волинь мінливу та вітряну погоду з помірними опадами. Принаймні така ситуація очікується у перші дні місяця. Температура – комфортна, але на початку декади буде декілька прохолодних днів (без заморозків). Далі прийде справжнє

«Ще два тижні – і запалає пожежа сонця у жовтій клені...»

осіннє тепло, щоправда, це не літня спека – купальники вже

не знадобляться. Ймовірність опадів у другій десятиденці

дуже низька. Останній відрізок вересня буде дуже вологим. На його початку варто сподіватися ще на кілька погожих днів, за якими прийдуть сильні опади. Температура знизиться. Цей період на Волині називають «жидівські кучки».

ЖОВТЕНЬ

Погожі дні на початку місяця трохи зіпсують невеликі опади всередині декади. Далі ж добряче потепліє і прийде довгождане бабине літо. Така погода протримається до Покрови. Потім похолодає, особливо вночі. Можливі невеличкі опади.

Перші слабкі заморозки

волиняни відчують у третій декаді жовтня. На цей період випаде 2–3 теплих дні. Вірогідність опадів невелика.

«Останній відрізок вересня буде дуже вологим. Цей період на Волині називають «жидівські кучки»»

ЛИСТОПАД

Цього місяця осінь поступово змінить статус із «ранньої» на «пізню». На початку день-два ще будуть теплими (як для листопада), а з середини першої декади прийде похолодання, йтимуть дощі, інколи навіть з мокрим снігом. Така ж ситуація буде і на початку наступної десятиденки. Потім варто очікувати ще декілька погожих днів без опадів. А далі знову – зниження температури.

Остання декада налякає зимом – можливі навіть морози. Велика вірогідність опадів: снігу та мокрого снігу. ■

Спеціальний репортаж

Меморіальний комплекс жертвам фашизму, відкритий у прикордонних Кортелісах в 1980 році, нагадує сьогодні про трагедію, яку пережило це село в Другу світову війну.

«Нікого з Кортелісів не відселяють, це до нас приїжджають біженці зі Сходу»

У цьому поліському селі, що за два кілометри від кордону з білоруссю і яке відоме всьому світу трагічною історією, втікаючи з охоплених боями територій, знаходять прихисток переселенці. Чи безпечно нині тут – з'ясувала журналістка «Волині»

Катерина ЗУБЧУК

Десять місяців тому до редакції нашої газети дійшла новина, що нібито населені пункти Ратнівщини в 30-кілометровій зоні прикордоння вже відселяють. Після телефонного дзвінка в Ратне з'ясувалося, що це всього-на-всього чулки.

— І до мене люди зверталися, розпитували про це, — сказав староста Кортеліського старостинського округу Микола Корнелюк, коли спілкувалася з ним напередодні відрядження. — Заспокоював їх, бо то неправда — ніхто нікого не переселяє. Хоч, як відомо, план евакуації на випадок нападу з боку сьабрів в області вже є. А як інакше — якщо хтось захоче в безпечніше місце перебраться, то матиме таку можливість.

Самі ж кортелісці при зустрічі говорили: «Хіба то просто, маючи хазяйство, переїжджати кудись?».

Закінчення на с. 4-5

Пулс тижня

Фото із сайту sylapravdy.com.

Орден советської «Победи» тепер залишиться лише у фотоархівах.

У Луцьку з обеліска демонтували 300-кілограмову радянську зірку

31 рік і один день з часу проголошення Незалежності України знадобилося міській владі, щоб зняти більшовицьку символіку на Меморіалі слави

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Насправді роботи розпочали лише цього року наприкінці квітня. Тоді зі стел забрали ордени з комуністичними символами. А от величезну зірку обіцяли зняти в травні. Але підрядник, який мав виконувати роботи, відмовився, а іншого, зі спеціальним обладнанням, шукали аж до серпня. Минулого тижня нарешті це сталося. Бронзову зірку вагою 300 кілограмів із 40-метрового обеліска зі скульптурою Батьківщини-матері невеликими шматками зрізали впродовж трьох днів. Чи буде новий символ на обеліску в Луцьку, ще не вирішили. Зазначимо, що на Волині триває процес декомунізації. Загалом в області мають перейменувати понад 800 вулиць, майже сотню з них – у Луцьку. ■

На Сарненщині російська ракета наробила біди

28 серпня рашисти влучили в об'єкт військової інфраструктури у райцентрі на Рівненщині

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

На місці події працювали керівники області, поліцейські, вибухотехніки, працівники СБУ та прокуратури. Попередньо встановлено, що окупанти випустили ракети типу Х-101 із літаків Ту-22, повідомляя відділ комунікації поліції в Рівненській області.

Пошкоджені знашли близько 30 цивільних об'єктів, зокрема приміщення центральної районної лікарні. Зруйнована також високовольтна лінія електропередач. Крім того, внаслідок авіаудару загорілося близько гектара лісу. Працівники ДСНС пожежу швидко загасили. ■

Президент нагородив орденом водія з Волині

3 нагоди Дня Незалежності нашої держави Володимир Зеленський підписав указ про відзначення нагородами чималої групи громадських і державних діячів, співаків, акторів, журналістів, спортсменів, волонтерів, сумлінних працівників

Богдана КАТЕРИНЧУК

Про це йдеться в указі Президента від 23 серпня цього року. Серед нагороджених орденом «За заслуги» III ступеня – Юрій Зань – водій шкільного автобуса комунального закладу загальної середньої освіти «Гіркополонківський ліцей Боратинської сільської ради» Луцького району. ■

Вітаємо!

6 вересня день народження святкуватиме чудова жінка, кохана дружина, гарна господиня

Тамара Петрівна НАЗАРЕНКО.

Від щирого серця Тамару вітаємо,
Від щирого серця здоров'я бажаємо.

Щоб рідним ти завжди
у радість була,
Із Богом у серці ти

завжди жила.

З тобою жити – задоволення
одне.

Я дякую Богу, що ти в мене є!

З любов'ю

чоловік **Сергій**, внуки **Полінка**,
Ілляша, рідні, друзі, близькі.

Економіка**Тільки за один місяць у Нововолинську переробили весь пластик із Західної України**

Бізнес зі Сходу країни переміщується на Захід, але чи перейде колись шахтарське місто на новий етап економічного розвитку?

Днями Нововолинськ відвідали фахівці в галузі економіки та залучення інвестицій – Тимофій Милованов, президент Київської школи економіки, експерт розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства та Наталія Шаповал, керівниця KSE Institute

Алла ЛІСОВА**ПОНАД 10 ПІДПРИЄМСТВ УЖЕ РЕЛОКУВАЛИСЯ І ПОКАЗУЮТЬ РЕЗУЛЬТАТИ**

Міський голова Борис Карпус та його заступниця Юлія Лефтер провели столичним гостям екскурсію місцевими підприємствами, показали територію індустріального парку та земельну ділянку у Благодатному. Експерти зацікавилися співпрацею та заявили, що готові допомагати місту перейти на новий етап економічного розвитку.

На початку повномасштабного вторгнення мерія Нововолинська активно долучилася до процесу релокації бізнесу. В місті провели 56 бізнес-турів, почався активний пошук вільних площ, які потенційно можуть прийняти підприємців-переселенців. Згодом до списку потрапили понад 80 приміщень – від офісних до складських та виробничих.

За період від початку війни Нововолинськ відвідали майже 40 підприємців, щоб оцінити потенційне місце для розміщення бізнесу. Більше десяти вже релокувалися. Тільки на території колишнього заводу СТО розташовано шість нових підприємств. Наприклад, жителі Києва, Ірпеня та Одеси відкрили три кав'ярні, де можна посмакувати гарячими напоями, з'їсти ароматну випічку, послухати відомих українських виконавців.

Міцно пустило коріння у шахтарському місті підприємство з пе-

реробки ПЕТ-пляшок. Андрій Михайлов, співвласник «Грін Компані», сказав, що вони за зміну переробляють 4–5 тонн пляшок, а за місяць – 200 тонн. Це пластик не лише Нововолинської громади, а й привезений з Києва, Івано-Франківська, Вінниці та Рівного. До слова, потужності підприємства такі, що за місяць можна переробити весь накопичений у західному регіоні України пластик. Між іншим, власники релокували свій бізнес двічі. У 2014 році – з Маріуполя до Запоріжжя, після 24 лютого – до Нововолинська.

Успішно працює на теренах міста київська ІТ-компанія Magnetto, яка переїхала у перші дні повномасштабної війни.

Очікують на запо-

Перевізи підприємство на мирну територію, вони роблять неоціненний внесок у нашу перемогу.

та великих інфраструктурних об'єктів, які могли б слугувати цілями для обстрілів, близькість кордонів та вже зареєстрований індустріальний парк площею 20 гектарів з усіма підведеними комунікаціями.

Цього року із 1 січня в шахтарському місті знову запрацював (раніше діяв, згодом дію призупинили) закон про територію пріоритетного розвитку зі спеці-

Після оприлюднення інформації щодо пошуку керуючої компанії для індустріального парку вже зголосилися дві такі, які готові взяти на себе відповідні функції та вкласти гроші у будівництво. Будуть нові підприємства – з'являться нові робочі місця, надійдуть податки.

Адже, попри сказане вище, Нововолинськ має найменший індекс податкоспроможності

Нововолинський міський голова Борис Карпус вважає, що держава недостатньо робить для того, щоб бізнес лишався в Україні.

чаткування нових підприємств з виробництва снєків, солодошів, рибних напівфабрикатів та заморозки ягід з Києва та Луганської області (зараз це окупована територія). З їхніми власниками вже зустрічалися, досягли певних домовленостей. Зараз проводиться розробка бізнес-планів. Якщо все складеться успішно, то в Нововолинську може з'явитися додатково 500 робочих місць.

БУДУТЬ НОВІ РОБОЧІ МІСЦЯ – «ПІДУТЬ» ПОДАТКИ

Чим Нововолинськ приваблює бізнес? Серед переваг називають відсутність військових

альним режимом оподаткування на 15 років, згідно з яким для нових суб'єктів господарювання введено шість податків із нульовою ставкою. Він ухвалений у рамках трансформації вугільних регіонів, аби дати поштовх для розвитку депресивних або близьких до того міст та сіл, що раніше були зосереджені лише на вугільній промисловості.

Зараз місто в очікуванні законопроектів, які передбачають податкові пільги й для індустріальних парків. Тоді б місто отримало ще більше шансів на відкриття сотень нових робочих місць і розвиток інфраструктури.

серед міст обласного підпорядкування Волині, тобто заробляє менше, ніж витрачає.

Однак зусиль лише місцевої влади явно замало, як і згаданих пільг. Нововолинський міський голова Борис Карпус вважає, що держава недостатньо робить для того, щоб бізнес лишався в Україні. Очевидно, треба все продумати більш скрупульозно, аби відчувати приплив не лише малого і середнього, а й великого технологічного бізнесу. І тут великі надії покладаються на практичних економістів, які побачили ситуацію на власні очі. ■

Давно пора!**Володимирська районна рада — проти церков упц**

Обранці громади вважають ці структури останнім форпостом агресора

На десятій сесії райради депутати дали публічну оцінку діяльності української православної церкви московського патріархату

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Зокрема, обранці громади прийняли звернення до Президента України Володимира Зеленського, Верховної Ради України з проханням ухвалити й підписати закон про заборону упц (московського патріархату) на теренах нашої країни, вважаючи її останнім форпостом з підтримки держави-агресора.

Апелюють депутати також до очільника ОВА Юрія Погуляйка, аби скасував в установленому законом порядку статуту та державну реєстрацію релігійних громад упц (московського патріархату) на території Волинської області. А вірян цієї церкви закликають відкинути непорозуміння та сумніви, вийти з лав упц (московського патріархату), розірвати будь-які зв'язки з рпц, що дасть можливість розвивати єдину православну незалежну українську церкву.

За це рішення проголосували всі присутні 32 депутати районної ради.

До слова, на цьому ж сесійному засіданні було перейменовано Володимир-Волинську районну раду на Володимирську. ■

Тема № 1

«Задля Перемоги зараз кожен має стати солдатом і робити те, що він може»

У цій істині переконаний п'ятий Президент України Петро Порошенко. І ціна, яку ми платимо у нинішній війні, неймовірно висока. «Лише за останні три тижні втратив кількох близьких людей», — говорить лідер «Європейської Солідарності»

Ольга СОКОЛОВА

На думку Петра Порошенка, для швидкого закінчення війни потрібен контрнаступ. «Як його забезпечити? Це не просто воля і мотивація українських воїнів. Війна — інша. Воля і мотивація є необхідною, але недостатньою, говорячи математичною мовою, умовою, бо це не війна військ. Це війна артилерії — 95% наших втрат, а їх величезна кількість, — каже п'ятий Президент України. — Лише я за останні три тижні втратив кількох близьких мені людей. Це Гліб Бабич, якого ми всі знали. Який прийшов разом зі мною о 6-й ранку створювати батальйон на вулицю Лаврську в Києві. Це і Тарас Жеребецький, який був у 80-й бригаді, наш голова виконкому Львівської обласної організації. Неймовірна людина. Це Юрій Каракай, який також прийшов у другу роту нашого батальйону. І ти з цим маєш навчити-

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Ні про що, крім Перемоги України, я не думаю, бо зараз немає нічого важливішого».

«Усього з 24 лютого структури Петра Порошенка спрямували на підтримку ЗСУ понад пів мільярда гривень.»

ся жити, бо це та ціна, яку ми зараз платимо».

Петро Порошенко каже, що задля Перемоги зараз «кожен має стати солдатом і робити те, що він може». «Можеш йти воювати, призвали

тебе — воюй. Не воюєш — допомагай благодійництвом. Не маєш чим — будь волонтером. Не можеш волонтерити — працюй у шпиталі, в центрах допомоги. Не можеш і цього чи перебуваєш за кордоном — допоможи волонтерським організаціям гривнею. Ми всі зрозуміли, що ми всі солдати і кожен має робити на своєму місці все, щоб наблизити кінець війни», — вважає п'ятий Президент.

Зараз він повністю зосереджений на тому, щоб допомогти забезпечити

українське військо бронемашинами, вантажівками, дронами, засобами радіоелектронної боротьби, одягом, аптечками тощо.

Усього з 24 лютого структури Петра Порошенка спрямували на підтримку ЗСУ понад пів мільярда гривень. «Ні про що, крім Перемоги України, я не думаю, бо зараз немає нічого важливішого, — переконаний він. — Все буде добре. Бо правда — з нами. Бо ми — найкращі. Ми переможемо росію і звільнимо нашу землю». ■

Пряма мова

«Населенню» потрібен позитив. Та чи такою ціною?»

А в цій рубриці пропонуємо прочитати найяскравіші за тиждень цитати

ВІТАЛІЙ ПОРТНИКОВ,

журналіст, вважає, що більшість росіян підтримують агресію росії в Україні не тому, що зазомбовані, а тому, що самі широко прагнуть її знищення:

«Це не пропаганда, ні! Не російський народ говорить мовою телевізора, а телевізор говорить мовою російського народу. Завоювання чужих земель, «розширення», насадження своєї «неповторної цивілізації» — і є справжня національна релігія цього народу з часів посилена московського князівства... росіяни не живуть у незнанні, вони чудово розуміють, що робить їхня армія в Україні. І вони готові цю армію виправдовувати, навіть якщо потрібно, вдаватися до відвертої брехні. Бо вона — це природний стан російського суспільства. А ті росіяни, які війни не хочуть, виглядають білими воронами і в паніці тікають зі своєї власної країни чи потрапляють там до в'язниць...».

ДРУГ САНТА

(захисник України, командир підрозділу Володимир Регеша. — Ред.), народний герой України, вважає, що ситуація на фронті зовсім не така райдушна, як її подають в офіційних джерелах:

«Де ж ми перемагаємо? У фейсбуці, ютубі, інстаграмі. І все. Це не допис «зрада-зрадна». Я розумію, що «населенню» потрібен позитив. Та чи такою ціною? Ми скоро закінчимося, бо попри «контрнаступи», щоденно відходять до ворога кілометри нашої землі, яка вистелена тисячами тіл наших воїнів. Який «позитив» ви будете вигадувати за місяць-два?

Може, все ж таки мобілізувати країну, озброїти її, і навчити працювати з цим озброєнням, ніж кидати неуків у пекло? Якщо потрібно, ми теж будемо навчати, чим і займаємося у «вільний від роботи час». Хоча... кому це все пишеться? І що цей допис змінить? Так, навяло переглядом переможних новин...».

МИКОЛА КНЯЖИЦЬКИЙ,

народний депутат від «Європейської Солідарності», у відповідь на запитання польської молоді на Молодіжному форумі, чи вірить він, що Україна справді стане членом ЄС:

«Можливо зараз все. І добре, і погане. Багато людей не вірило, що москва кидатиме бомби і ракети на Київ. Але це можливо. Багато хто не вірив, що молода українська армія зупинить російську армаду і викине її з-під Києва. А хто міг подумати, що Папа Римський буде згадувати про смерть за нез'ясованих обставин російської пропагандисти дугіної і мовчатиме про закатованих українських дітей? Вони для нього залишилися невідомими. Колись інший Папа, поляк Іван Павло Другий, який демонстрував світові, що таке справжній любов і гуманізм, говорив: «Не бійтеся!». Я цитував його цим молодим людям. Якщо ми, українці і поляки, будемо разом і не боїтимемося, то у Євросоюзі майбутнього визначатимемо разом розвиток Європи».

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Артур КЛЮЧКОВИЧ — військовослужбовець із селища Мар'янівки на Горохівщині (трагічно загинув під час служби на білоруському кордоні);

Леонід ЗАГУРСЬКИЙ — військовослужбовець із міста Горохова;

Олександр БУСЬКО — військовослужбовець із міста Каменя-Каширського;

Богдан ФЕДОСЕНКО — боєць із міста Луцька;

Олександр ЗАКОЛОДНИЙ — боєць із міста Нововолинська;

Сергій ЛАВРЕНЧУК — військовий із села Звірив на Ківерцівщині;

Олександр ВОРОНЦОВ — боєць із села Поступель на Ратнівщині;

Ростислав МАРИНЧУК — боєць із селища Ратне (служив за мобілізацією у 204-й бригаді тактичної авіації, раптово помер, перебуваючи на автостанції в Луцьку);

Валентин ШУМ — боєць із села Мизове, що на Старовижівщині.

Погляд

Віталій ГАЙДУКЕВИЧ,
журналіст та телеведучий,
член політради партії
«Європейська Солідарність»

Вона... Вона для нас таємниця

Досі. Кожен може розказати про неї щось своє, але ніхто не розкриє сповна. Про неї нам розповідали різні і різне, але все це було... так, ніби нас обманювали і намагалися приховати її Справжню. Ми досі не можемо усвідомити, як же нам із нею пощастило, і будемо відкривати її знову і знову, щоразу переживаючи стан закоханості

Немає на цьому континенті кращої, аніж вона. Чому? Бо вона завжди і скрізь різна. Якою ти хочеш її сприйняти? Безкрайньо солодкою і терпкою водночас, пахучою, як гаряче степове трав'янисте море? Чи освіжаючою і нестримною, що ті гори? Або мрійливо заспокійливою, як дихання луків і лісу? Не питання — вона є і така.

Вона господиня. Голодний? Вона нагодує і тебе, і гостей. Хочеш бограчу або баношу, а хочеш вергунів чи юшки грибною? Чи перців фаршированих? А синенькі з часником? Ну янтик, ясна річ і, я тобі скажу, вона таки знає за правильний цимес. І це, зауваж, іще борщів і вареників не згадували.

Хочеш пити? Вина — хоч гірське, хоч з півострова, хоч приморське. Наливки? Настоянки? Пива? Узвари? Компоти? Слухай, у неї навіть проста вода — не просто вода — Вода!

А характер? Вона гонорова, ой гонорова — якщо в неї руки в боки, то байдуже, як в тебе шапка.

Вона терпляча. Ох, як довго вона терпить, допоки ми доростемо, дозріємо, додумаємося відкрити її для себе... Відкрити і зрозуміти: живи нею — і того буде вдосталь. Для будь-чого.

Вона Джерело. Вона Скарбниця. Вона Книга. Вона Мати. Вона Кохана. Вона Воїн. Вона Наша.

Ми...

Ми досі не знаємо, наскільки красива вона. Це як ходиш однією й тією самою дорогою, зустрічаєш одну й ту саму людину, але не звертаєш уваги — ну людина, то й людина. А потім трапляється ЩОСЬ — і ти раптом бачиш її. В голові бентега і хаос емоцій, в животі метелики — як?! Як я міг її не помічати раніше?!

Ми ще не навчилися правильно хазяйнувати вдома, досі нудимося підлітковими тарганами в головах, але ми точно вміємо захищати її — Нашу.

Ми ще довгенько будемо лікуватися від постколоніальних рефлексів. Це як ускладнення після важкої недуги, які даватимуться знаки. Однак хоч і дууууже повільно, але ми одужуємо. Хотілося б швидше.

Ми надто часто керуємося в діях і рішеннях емоціями і тим шкодимо собі, але якимось дивним чином інколи саме це рятує нас від лютих халеп.

Ми по-юначому запальні, гарячі і часто підлітково безвідповідальні, але все більше нас робить кроки, «бо так треба, і треба було раніше».

Ми ще маємо привчити себе, що забивати цвяхи мікроскопом і копати Чорне море голкою — неправильно, для емоції має бути своя роль, для тверезого мислення — своя, і бажано їх не плутати.

Ми досі не знаємо, якими потужними є наші витюки, і щиро дивуємося, коли з'ясується, що ми неймовірно в своїй офігенності. І от тоді ми відкриваємо своє справжнє минуле і починаємо помічати феноменальні історії і людей поруч просто зараз. Нас це надихає. Тепер би не втрачати інтерес.

Ми сваримося і на Неї, і на себе, вважаємо, що світ сучасний і знайти себе можна будь-де. Але відчуття «вдома» нам може дати лише Вона. Десь підсвідомо ми це знаємо, та соромимося визнати.

Ми точно станемо гідними її. Вона точно нас дочекається. Мама завжди терпляче чекає дітей.

Вона — Україна.

Ми — Українці. ■

Спеціальний репортаж

На цьому місці стояла старовинна церква, в якій у вересні 1942 року карателі влаштували криваву розправу над жителями Кортелісів.

Староста Кортелісів Микола Корнелюк, голова Ратнівської громади Віталій Бірук та Віталій Шмельов доставили автомобіль бійцям 14-ї ОМБр.

Усім селом у перші тижні війни ліпили вареники, смажили пиріжки.

«Нікого з Кортелісів не відселяють, це до нас приїжджають біженці зі Сходу»

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«МАЙЖЕ У КОЖНОГО Є РОДИЧІ В БІЛОРУСІ»

Того дня, коли була в Кортелісах, Микола Корнелюк із головою Ратнівської селищної ради Віталієм Біруком якраз погналі автомобіль на Схід України для бійців 14-ї бригади (уже другий!), придбаний на кошти, зібрані трудовим колективом громади. Тож розмова про життя села у прикордонні — з адміністратором Кортелісів Вадимом Лихваном.

— Долі людей тут переплелися, — каже Вадим Федорович. — Практично в кожного в білорусі є родичі чи знайомі. Або хтось звідти перебрався сюди — заміж вийшов, женився. На прикладі своєї родини це знаю. П'ять сестер і братів мого батька свого часу виїхали в білорусь. Отож, коли зараз доходить до оформлення пенсії, то в багатьох частина стажу, зароблена тут, а частина — в білорусі.

— Бо ж навіть ще до 2014 року, за словами Вадима Федоровича, кортелісці масово вирушали на заробітки до сусідів. П'ять днів працювали, наприклад, на будівництві, а на вихідні верталися додому. Це вже потім, як в білорусі українцям почали забороняти трудитися (щоб свої могли влаштуватися, бо ж там передбачена кримінальна відповідальність за дармоїдство, як колись в СРСР), то наші переорієнтувалися на Польщу.

Про те, чим приваблювала білорусь, розповіла Алла Макарук. Жінка працює водієм автомобіля в місцевій амбулаторії. А побачили ми її не за кермом, а біля куца троянди із секатором: поки не треба нікуди їхати, вона займалася дизайном — обрізувала зайві гілки.

— По ягоди їздили в білорусь, бо там більші ліси, по бензин, який там був дешевший, — розказувала вона. — Одне слово, щоб якусь копійку заробити. А ще у Бресті куплялися завжди. Бо ж то було близько й вигідно. 55 кіломе-

трів — і там (нам до Ковля далі). Це ж обласний центр, де можна було купити все, що хотілося. То тепер і в Кортелісах товару — до вибору до кольору. Й інтернет виручає — можна по телефону замовити. Якщо поїхати зараз у Брест і поговорити з людьми, то стане ясно, що половина, а то й більше — з України.

Мабуть, тому, коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну й стало дуже тривожно, що імовірний наступ з боку сьярбі, кортелісцям важко було в таке повірити, бо ж у них там живуть брати й сестри — в прямому смислі цих слів.

— А це трудніш уявити, як люди із своїм хазайством, — говорила Алла Макарук, — (свиньми, домашнім птаством, а то й коровами, кіньми) можуть зірватися з місця й переїхати кудись.

Правда, довелося почути й такі слова з цього приводу: «То, мабуть, до першого вибуху... А потім уже не до сантиментів буде — спрацює інстинкт самозбережен-

Тетяна Сахарчук: «Сьогодні ми переказуємо кошти на Збройні сили України».

ня й рятуватимеш себе та рідних. А все решта — наживне...».

вернувся. Хоч є й такі, хто знайшов за кордоном, у тій же Польщі, роботу, то там поки що і залишається. Це й зрозуміло — в Кортелісах нема де працевлаштуватися, то чому б не скористатися можливістю й заробити.

Тим часом у прикордонному селі — за два кілометри від білорусі, — відпочиває Віталій Бірук (а кому хотілося в таке вірити?), але одягається і їде до вишу. Ми досі з ним не бачилися — тільки по телефону спілкуємося. Знаю, що їхній університет вивезли на Львівщину — у Стрий.

Жінка жила в будинку з вибитими вікнами, зруйнованими балконами, без води й світла. А потім і опалення не стало. І людей усе меншало.

— Вийдеш у двір, а там — ні душі. Повийждали всі, — пригадує пані Світлана. — Весна, а мороз — дев'ятнадцять градусів. Зрозуміла, що треба втікати.

У дорогу вирушила із сестрою, її чоловіком та їхньою свахою, з якою тепер залишилася в квартирі, де спочатку всі жили (сестра з чоловіком вернулися в Харків, бо йї, соцпрацівнику, треба було вийти на роботу).

— Тринадцять годин дотрибалися, тримаючи зв'язок зі старостою Кортелісів, — до розмови долучається та сама сваха, Анна Мухаметова. — Від того, як нас тут зустріли, ми пережили емоційний шок. Пасочки нам місцеві жінки принесли, і все, що треба на перших порах. Ми боялися, що поселять нас у якийсь закінчений хатині, а живемо в квартирі

«У НАС ЛЮДИ ДОБРІ, АЛЕ З ПОЧУТТЯМ ГІДНОСТІ»

Як і в кожному селі, з перших днів війни жителі Кортелісів активно долучилися до волонтерства. За підказкою адміністратора Вадима Лихвана я зустрілася із Тетяною Сахарчук, котра виконує обов'язки директора місцевого ліцею. Адже саме простора кухня навчального закладу стала своєрідним волонтерським центром, куди приходили мешканки села, зокрема й учителі, й ліпили вареники, смажили пиріжки. А ще сюди, як і в старостинській округ, господині зносили консервацію, картоплю, інші овочі.

— Спочатку ми орієнтувалися на продукти для військових та цивільних, які постраждали від бойових дій, — розповідає Тетяна Никифорівна. — Староста розподіляв, що куди відправити. Окремі односельці напряму виходили на тих, в кого були якісь потреби.

Сьогодні ми вже націлилися не на вареники й пиріжки, збір продуктів, бо й припаси до нового врожаю вичерпалися, а на переказ коштів для Збройних сил України. Гроші люди скидають і на лікування поранених. Я сама це роблю й знаю, хто з моїх колеґ, односельців долучається до доброї справи. Не називаю їх, бо не маю права — не кожен хоче, аби це було озвучено («добро має робитися тихо»). На фронті — чийсь чоловіки, сини. Душа за них болить.

Мова зайшла про те, що в селі, яке знаходиться так близько від кордону, життя тривожне. Бо ж як то читати щодня у повідомленнях влади, військових про можливість загрози з боку білорусі?! У зв'язку з цим постає питання, чи багато людей виїхало з Кортелісів за кордон?

— Я можу судити тільки по числу учнів, яких нема в селі, — говорить Тетяна Никифорівна. — А це — не більше десяти. Навіть дехто з тих жінок, які на початку війни вирушили із синами й доньками в безпечніше місце, уже по-

«На фронті — чийсь чоловіки, сини. Душа за них болить.»

«Боялися, що поселять нас у якийсь закінчений хатині, а живемо в квартирі зі зручностями»

Думку ж самих переселенців довелося почути від мешканок Харкова Світлани Філічкіної та інших жінок.

ної та Анни Мухаметової, котрі живуть у Кортелісах з 24 квітня. На перший день Великодня приїхали вони сюди, подолавши непросту дорогу.

Це ще одна історія людей, які змушені були рятуватися від війни. Пережите під обстрілами завжди буде з ними. Таке не забувається. Світлана Філічкіна розповідає:

— 24 лютого я прокинулася о 3-й годині від вибухів. Наш будинок в районі колишньої військової частини, де, очевидно, залишився склад пального. Перші вибухи — прямо під вікном. Сяйво до небес, усе дрижить... Ще не зовсім розумію, що це таке. Розбудила онука, який вчиться на третьому курсі Харківського університету Повітряних сил. Кажу йому, що війна почалася. Він ще не вірить (а кому хотілося в таке вірити?), але одягається і їде до вишу. Ми досі з ним не бачилися — тільки по телефону спілкуємося.

Знаю, що їхній університет вивезли на Львівщину — у Стрий. Жінка жила в будинку з вибитими вікнами, зруйнованими балконами, без води й світла. А потім і опалення не стало. І людей усе меншало.

— Вийдеш у двір, а там — ні душі. Повийждали всі, — пригадує пані Світлана. — Весна, а мороз — дев'ятнадцять градусів. Зрозуміла, що треба втікати.

У дорогу вирушила із сестрою, її чоловіком та їхньою свахою, з якою тепер залишилася в квартирі, де спочатку всі жили (сестра з чоловіком вернулися в Харків, бо йї, соцпрацівнику, треба було вийти на роботу).

— Тринадцять годин дотрибалися, тримаючи зв'язок зі старостою Кортелісів, — до розмови долучається та сама сваха, Анна Мухаметова. — Від того, як нас тут зустріли, ми пережили емоційний шок. Пасочки нам місцеві жінки принесли, і все, що треба на перших порах. Ми боялися, що поселять нас у якийсь закінчений хатині, а живемо в квартирі

Адміністратор Кортелісів Вадим Лихван: «Практично в кожного мешканця нашого села в білорусі є родичі чи знайомі».

зі зручностями (власник двокімнатної квартири має в Кортелісах будинок, а це житло здав переселенцям з умовою, що платити тільки за використаний газ і світло. — Авт.).

До речі, Анна Вікторівна — людина мистецтва. Ходила в тутешню школу, де є піаніно, щоб хоч трошки пограти. Згодом її спитали, чи не могла б з одною дівчиною позайматися. Охоче погодилася. Це ж для неї в радість!

Скільки ще житимуть тут переселенці? З приводу цього Світлана Філічкіна сказала:

— Переживаємо, як буде з опалювальним сезоном у Харкові, — зараз же бомблять інфраструктуру. Відячні, що нас не виганяють звідси. Може бути, що й сестра приїде знову до нас...

А ось чи знають харків'яни, що живуть у селі з трагічною історією? Стосовно цього чую від Світлани Філічкіної:

— Звичайно. Подружилися з однією жіночкою (ім'я її Галя), то вона нам розказувала про його трагедію: і про те, що майже три тисячі людей у 1942 році тут німі розстріляли, як хатні спалили, і як Кортеліси були відновлені. ■

Пані Іванна
Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону
Людина, яка врятувала тисячі доль, зберегла сотні сімей від розлучення!
Завдяки сильному дару допоможе позбутися: алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безшлюбності, задрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Й відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій.
Тел. 097 59 04 441
Ліцензія від 9.12.2012 р. № 4-ВС. За зміст рекламних матеріалів повну відповідальність несе Замовник.

Самородки із народу

Створив скрипку, меншу за копійку, а бочку помістив... у пляшку!

У колекції майстра — понад 1000 хрестів, вирізьблених з дерева.

Закінчення. Початок на с. 1

Аліна ВІТИНСЬКА

«Якби за 30 років Незалежності в дитсадках, школах, училищах, і університетах добре вчили справжню нашу історію, аналізували втрати, яких зазнала Україна, то зараз, може, москвит не робив би нам черговий геноцид. Шкільні програми створювали так, що правди в них не було», — вважає Валентин Поліщук.

За його словами, аби розповісти цю правду, вистачило б навіть документів, які в нього є. Валентин Михайлович показав мені стос паперів, які свідчать про злочини радянської влади. Упродовж життя, каже, збирав факти знищення москвитами українського народу.

«Ось втрати України з 1917 року, коли бісунватий лєнін прийшов до влади, плани сталінської депортації і розстрілу українців», — показав колонку вражаючих цифр співрозмовник.

У дитинстві Валентину Поліщуку багато довелося побачити і почути про звірства москалів.

Нині красназвцеви — 82. Він не втомлюється розповідати і писати про те, як з українців знущалися одвічні вороги. Понад 60 літ живе на Любешівщині. А народився на Рівненщині, на хуторі в Корецькому районі. Розповідає, що його батько був сиротою. Одружився з бідною дівчиною. Але невдовзі зібрав трохи грошей і зумів купити хутір. Мали хату, клуню, сарай, са-

док і земельну ділянку. Після війни радянська влада це все забрала.

Валентин Михайлович пригадує, як після війни у Корці на стадіоні вішали людей. Таким чином радянська влада знищувала патріотів, приписуючи їм всякі злочини. Розповідає, як там замордували хлопця, який навіть не брав до рук зброї.

«Той, хто мав розум, був найстрашнішим ворогом. Таким не давали вижити. Зігнали людей на митинг і привезли молодого Михайла з табличкою «бандит». Коли петлю накинули, то він ще крикнув: «Слава Україні!». Його родину знищили, спалили хату і собаку застрелили. Я все це бачив. Совети пакували патріотів у тюрми.

«Одна з найскладніших робіт — бочка в пляшці, усередині якої «закорковані» мініатюрні столярні інструменти.»

Мали план розстрілу і виконували його. Двоюрідна сестра підвиного Міши, яка вжила, розповідала, що її дуже били в Корецькому НКВД, волосся вирвали», — поділився спогадами Валентин Поліщук.

Таких історій чоловік знає і пам'ятає чимало. Бо як таке забути? Про таке хочеться кричати, тим паче тепер, коли цапани знову прийшли нищити українців, із жорстокістю убивають і ґвалтують, як робили це колись.

Поміж розмовами про минуле і сьогодення Валентин Михайлович показав колекцію своїх мініатюр. Це не просто різьбярство. Це маленькі дива, яких деінде в Україні дуже шукають.

Це не просто різьбярство. Це маленькі дива, яких деінде в Україні годі шукати.

Шкатулка у кісточці вишні, бочка в скляній пляшці, скрипка розміром з копійку, розп'яття в середині пляшки і ще безліч шедеврів можна побачити в домашній колекції майстра. Усі роботи —

у шаралупу, для грифа — шматок дерева груші, а струни натягнув з капронового волокна. І при цьому обходився без збільшувального скла. Одна з найскладніших робіт — бочка в пляшці, усередині якої «закорковані» мініатюрні столярні інструменти. Цей шедевр виконаний в єдиному екземплярі. Свої виробі воліннянин розміщує в пляшках не лише з-під алкоголю, але й парфумних. Щось навіть помістив у лампочку.

Займатися різьбярством почав ще змолоду. Сам робив домашні меблі. А створення мініатюр стало не просто хобі, а й справою життя, яку не полишає донині.

Головне, за його словами, — терпіння і наполегливість: «Усе життя звик працювати. Ніколи не розумів, як можна байдкувати, нічим не займатися і не цікавитися».

Сьогодні, у тривожний для України час, Валентин Михайлович побажав би землякам бути українцями, а не охолодами. ■

Більше фото — на сайті VOLYN.COM.UA

Клуб мандрівників

І переселенці побачили красу Поліської Амазонії

Нещодавно для молоді Любешівщини та внутрішньо переміщених осіб було проведено туристичний сплав на байдарках. Маршрут мандрівки пролягав мальовничою річкою Стохід

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Така подорож Поліською Амазонією — це не лише фізичний гарт та популяризація активного способу життя, а й духовний розвиток, зміцнення командного духу, згуртованості, дружнє спілкування і насолода природою рідного краю. В цьому переконані організатори водної мандрівки — громадська організація «Волинський Інститут права». Здійснювалася вона у рамках проекту «Соціальна інтеграція ВПО через розвиток громад в партнерських громадах «ГОВЕРЛА» у Волинській області» та стала можливою завдяки Агентству США з міжнародного розвитку (USAID), а також щирій підтримці американського народу через проєкт USAID «ГОВЕРЛА». ■

«Це було бомбезно!»

Колесо історії**«Така земна і величава»:
бронзовій Лесі в Луцьку — 45**

19 серпня 1977 року у місті над Стиром відбулося урочисте відкриття пам'ятника легендарній українській поетесі Лесі Українці. Ця подія викликала широкий суспільний резонанс, зібравши чимало лучан — від партійної верхівки до працівників заводів, а також гостей зі столиці тодішньої УРСР та інших республік — на головній площі Луцька. Серед них, звісно ж, були й автори: скульптори — Андрій Німенко та Микола Обезюк, архітектори — Валентин Жигулін і Сергій Кілессо

Світлана ЗОЗУЛЯ

Нині, пробігаючи в центрі «біла Лесі», важко уявити, що цієї скульптури тут могло й не бути взагалі... Історію з участю Миколи Обезюка (чи не єдиний з авторів дожив до наших днів. — Авт.) у її створенні, яку, звісно ж, не озвучували привселюдно 45 років тому, розповів наш земляк — мистецтвознавець Микола Дьомін. У своєму матеріалі «Всеукраїнська та волинська монументальна скульптура Миколи Обезюка» він написав: «До сторічного ювілею Лесі Українки (1971) митець узяв участь у конкурсі на кращий ескізний проект пам'ятника поетеси. Обезюк здобув перемогу і схвалення виконувати роботу в матеріалі, щоб встановити пам'ятник у Києві. Проте далися знаки закулісні інтриги з перетягування визначеної голосування журі першості, бо, зрештою, зважаючи на істеріку і сльози претендентки, означене перше місце розділили на двох — пам'ятник Лесі Українці роботи тодішньої голови Київської організації СХУ Галини Кальченко встановили у Києві (1973 року. — Авт.), а монумент, виконаний з моделі Миколи Обезюка, — у Луцьку».

Автор матеріалу не приховав, що, незважаючи на двозначну ситуацію, цей твір надзвичайно схвально оцінив народний художник СРСР, скульптор Олександр Ковальов ще на стадії виконання майже семиметрового монумента у реставраційних майстернях. Він пафосно вигукнув Обезюку: «Вона у тебе, як пісня!..».

В архівах Волинської державної обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олени Пчілки вдалося знайти номер газети «Радянська Волинь» від 20 серпня 1977 року із матеріалом журналістки Катерини Зубчук «Така земна і величава...» про відкриття згаданого монумента. Цей уривок повертає читача у ті часи: «...Одинадцять година. Театральна площа прикрашена гаслами «Слава геніальній поетесі — полум'яному борцюві за щастя народу», «Творчість Лесі Українки безсмертна». Звучить музично-поетичний монтаж із творів Лесі Українки. На трибу-

«Бачили тебе руїни Італії, сиві піраміди Єгипту, предковічні гори Кавказу... Та з усіх далеких доріг тебе завжди кликала ота єдина, що вела до рідної домівки.»

ну, що встановлена біля пам'ятника, піднімаються члени бюро обкому і міськкому Компартії України, виконкому обласної і міської Рад депутатів трудящих, гості, представники трудових колективів з усієї області. Мітинг відкриває голова виконкому Луцької міської Ради депутатів трудящих Ю. М. Сулівін».

Згодом він запросив першого секретаря обласного комітету Компартії України Миколу Коржа відкрити пам'ятник. «Микола Панасович Корж перерізає черво-

«Шапка» матеріалу Катерини Зубчук у «Радянській Волині» від 20.08.1977 року.

Український актор і режисер Іван Миколайчук із колегами по міжнародній кіногрупі в Луцьку (1985 рік).

ну стрічку. З монумента спадає білосніжне покривало. Звучать гімни Радянського Союзу і Української РСР. Ось вона — Леся Українка! Перед зором постає майже шестиметрова скульптура, відлита у бронзі, встановлена на гранітному постаменті. Земна і в той же час така величава! Здається, що зараз Леся зійде з п'єдесталу, ступить на широку площу, пройде вулицями нашого славного міста, увіллється в юрбу своїх земляків, за світлу долю яких вона боролась», — ділилася враженнями з читачами 45 років тому Катерина Зубчук.

У своїй статті вона згадала й виступ на урочистості відомого українського поета, який родом із Волині, Олександра Богачука. Він без соцреалістичних ноток, як у попередніх ораторів, звернувся до самої Лесі:

«Де ти тільки не була у білому світі. Бачили тебе руїни Італії, сиві піраміди Єгипту, предковічні гори Кавказу... Та з усіх далеких доріг тебе завжди кликала ота єдина, що вела до рідної домівки. Находилася і нажурилася, надивилася й натомилася ти за своє коротке та блискавичне життя, щоб сьогодні стати на повен зріст у своєму краї і на весь світ промовити:

«Гетьте, думи, ви хмари осінні!
Тож тепера пора золота!»
Знов ідеш ти по рідній Волині,
І веселка в очах розквіта...

Серед українських колег по перу пана Олександра тієї п'ятниці, 19 серпня (на Слава. — Авт.) на відкритті пам'ятника були присутні, зокрема, Микола Зарудний, Борис і Микола Олійники, а також їхній білоруський колега Федір Жичка та грузинські автори Хута Гагуа та Джаба Асатіані. Останній є перекладачем творів Лесі Українки та інших наших письменників. На згаданий захід приїхав і знаний композитор тієї епохи Анатолій Кос-Анатольський, який почув, як на Театральній площі лунає його мелодія на слова Лесиних «Досвітні вогні»...

У роки незалежності двічі на рік — 25 лютого і 1 серпня (у день народження й смерті поетеси. — Авт.) — уже сучасні чиновники (без трибуни) виголосують промови, покладають квіти на той же постамент із полірованого лабрадориту. Від цього офіційно відволікають тільки нестаріючі вірші Лесі, що лунають із уст дітей та молоді. ■

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.

3, 10 вересня

Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від****АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

РОБОТАСільськогосподарське підприємство **ТЕРМІНОВО** візьме на роботу сім'ю агрономів з досвідом роботи.

Житлом з усіма зручностями забезпечуємо!

Заробітна плата за домовленістю.

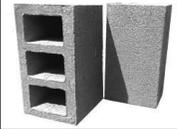
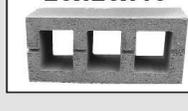
Знаходимося за 20 км від м. Луцька.

Тел. 067 936 64 22

(Оксана Василівна).

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303,
0961126064.**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**з дном —
20x20x40без дна —
20x20x40**ПЕРЕСТІНОЧНИЙ
БЛОК**

20x10x40

20x12x40

**ОПАЛУБНИЙ
БЛОК**

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96

067 116-11-44

«КІВЕРЦІВСЬКЕРТП» НАДАЄ ПОСЛУГИ:

- **РЕМОНТ** автотракторних двигунів;
- **РЕМОНТ КОМПРЕСОРІВ** КамАЗ,
- **ШЛІФУВАННЯ** колінчастих валів; ЗІЛ-130, Т-150, МАЗ;
- **РЕМОНТ** паливної апаратури;
- **АВТОМОБІЛЬНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ**;
- **ТОКАРНІ, СЛЮСАРНІ ПОСЛУГИ.**

ЯКІСТЬ ГАРАНТУЄМО.

м. Ківерці, вул. Соборності, 49,

тел.: (03365) 2-21-70, 0677767599, 0990339210.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення.

Доставка.

Тел.: 0991813332,
0976492371.

■ Невигадана історія

«Владику, голуб — це ти?..»

Ну ось усе й скінчилось, навіть не розпочавшись. Марина дивилась у дзеркало і вкотре повторювала собі: «Це була лишень пригода! На що ти сподівалась? Він тобі нічого не обіцяв»

Анна КОРОЛЬОВА

Вона розуміла це, але... Десь глибоко в душі жевріла надія. Можливо, він усе ж зателефонує. Можливо, оті карпатські ночі не були казкою і значать для нього те ж, що і для неї.

Але дні змінювались тижнями, а тижні — місяцями. Маринка вже давно видала його номер, лиш одне фото з багатьох спільних чомусь залишила. Тут він був таким, як вона його хотіла для себе запам'ятати: веселим, красивим блакитнооким блондином. Він так ніжно її пригортав. Вона кохала його, хоч і не хотіла собі у цьому зізнатись.

Він був їхнім інструктором. Марина саме закінчила інститут туризму, і вони з однокурсниками однією великою дружною компанією поїхали в Карпати на два тижні. Гори, смереки, зорі і блакитні очі Владислава.

Ще через місяць Маринка відчула, що щось із нею не так. Чорний хліб, шматок добре пропеченого сала і гірчиця — ось що стало основою її раціону:

— Ой, Маринко, здається, ти мамусею будеш! — якось між іншим кинула подруга, з якою винаймали квартиру в столиці.

Маринка навіть не здивувалась — навпаки. Вона ніби знала, що часточка зоряних ночей і хмільного повітря Карпат повернулася разом із нею в столицю.

Мама зраділа й обіцяла допомогти, на роботі поздоровили і запевнили, що її стан не вплине на ставлення до неї. Все складалось, ніби так і повинно було бути. Маринка щасливо обіймала свій уже кругленький живіт

«Він приходив до мене. Він знає, що в нього син, він бачив його.»

і найбільше у світі хотіла поділитися радістю з Владиславом. Але його номер вона видала, а він...

Він так і не зателефонував із дня прощання жодного разу. Маринка не маленька — вона все розуміла.

Сина вона теж назвала Владиславом. Ну а як інакше? Адже малюк був викапаний татусик: блондин із блакитними очима. Справжній богатир на світ з'явився — 55 сантиметрів і під п'ять кіло. Маринка пригортала малого до себе й усміхалась:

Маринка ж розмовляла з тією птахою, мов із коханим. Навіщо показувала їй малюка і все повторювала: «Це наш син, Владику! Наш син!»

віднині її Владислав завше буде з нею.

— Ти поглянь, — сказала медсестра під час чергового огляду. — Який красень до вас проситься! Дивіться на нього, як таких і не бачила.

На підвіконні сидів білий, мов сніг, голуб. Він був і справді неймовірно гарним — витонченим і якимось ніби не з цього світу. У Маринки щось обірвалось всередині, сльози потекли самі собою:

Фотоколлаж із сайту cek.dp.ua.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продам будинок у м. Рожище (вул. Набережна, 25) та два будинки в с. Єлизаветин Луцького району (вул. Прилісна, 24 та 25). Тел.: +39 333 32 532 93 (Viber, WhatsApp), 063 57 55 639.

● У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 x 12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.

● Куплю земельну ділянку в м. Ківерці. Тел. 050 18 87 663.

● У с. Озеро Луцького (колиш Ківерцівського) району продається приватизована земельна ділянка (0.10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.

АВТОРИНОК

● Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг - 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено

щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю - хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продаються борона БДН-3.0, обладнання навантажувача К-701, двутавр (h-520, 12 м), станок циркулярний, станок фугувальний, електродвигун з насосом, засувка (нержавійка, Ру16/150), автомобілі УАЗ-469, ГАЗ-24, ГАЗ-52Р. Тел. 068 85 45 443.

● Продам трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у доброму стані. Тел. 095 43 85 889.

● Куплю запчастини до картопле-техніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю поворотний круг до фура-жиря. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки,

обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щєбін різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

● Продам торфобрикет, щєбін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щєбін різних фракцій (на сипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щєбін, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та ав-

томобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Купую постійно корів, биків, коней, лошат, свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

● Продам макуху соняшникову (протеїн 34) з доставкою по Волинській області. Ціна 7 грн. Тел. 096 44 13 490.

● Куплю зерно пшениці та ячменю. Самовивіз. Тел. 096 80 48 733.

ПОСЛУГИ

● Будує, ремонтує, проектує каміни, печі, барбекю, копильні. Тел. 050 33 78 455, 067 26 56 458.

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

● Загублену карту до цифрового тахографа (UAD 0000146345000), видану державним підприємством «Державний автотранспортний науково-дослідний і проектний інститут» на ім'я Бондарук Сергій Ярославович, вважати недійсною.

Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодинність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32

Відповідальний секретар ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32

Літературні редактори МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32

БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94

Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94

Економіки ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94

Відділ інтернет-новин КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94

Місцевого самоврядування і сільського життя ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94

Освіти і культури КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94

Реклами ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70

Приватних оголошень ТИМОЩУК Руслана Борисівна 28-39-32

))) Анекдоти

)))))) :))

Чистячи на кухні вже двадцятого карася, роздратована дружина звертається до чоловіка-рибалки: «По-людськи тебе прошу: на рибуловлі пий горілку!» :)) :)) :))

— Галю, чого твоя невісточка така худенька?

— А де ти, Маню, виділа, щоб на гадюках сало росло? :)) :)) :))

— Ви теж відчули фінансові проблеми? — Які проблеми? У мене й фінансів-то нема. :)) :)) :))

— Фаїночко, ви б таки зайнялися спортом, от хоча б плаванням, а то зовсім форму втратили...

— Я вас прошу... Он подивіться на китів: усе життя плавають — і що, хіба вони стрункіші за мене?!

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA833052900002600700803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг 2 друк. аркуші

РЕПЕРПОЛІТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери: ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р., КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р., РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 105 1.

■ Се ля ві

Луцький жебрак на прізвисько Професор носить костюм, як у «Бітлз»

59-річного Юрія Музичука чи не щодня можна побачити на вулиці Лесі Українки. У білосніжній сорочці і з капелюхом в руках він просить милостиню, обпершись на підвіконня одного з магазинів. Каже, що на «свою роботу» не поспішає, бо ж графік гнучкий...

Фото Ірини КРАВЧУК

«Коли вистачає собі на дві сосиски, йду додому», — каже лучанин.

брав до себе і я знову опинився в Луцьку, — говорить волинянин.

Втім, сподівання на краще життя зруйнувалося, коли приїхав до небожа і дізнався, що він почав випивати й побрався з жінкою ромської національності.

— Щоб мене не вважали нахлібником, доводилося просити милостиню з ранку до вечора, а потім купувати їжу, аби всіх нагодувати. Зараз так не роблю, бо застудив ногу взимку й змушений ходити на милицях. Коли вистачає собі на дві сосиски, йду додому, — каже лучанин.

Такий заробіток Юрій Володимирович називає своєю роботою. Каже, щоб дарувати своїм благодійникам хороші емоції, часто обливається вранці холодною водою й намагається стильно одягатися.

— У мене є чотири костюми: зелений, бежевий, сірий, а ще — білий з чорним коміром. Такий, як в улюбленого гурту «Бітлз». Завжди беру світлу сорочку й слідкую, щоб рукави не затерлися. Не хочу здаватися замазурою, — посміхаючись, розповідає Юрій Володимирович.

І справді, чоловік зовсім не нагадував жебрака. І не тільки зовні. За годину ми встигли поговорити про політику, історію, улюблені книжки, психологію...

— Колись дуже багато читав. Уся квартира була в книгах. Любив вірші декламувати. Зараз тільки новини дивлюся, — усміхається чоловік.

Попрощалися ми з Юрієм Володимировичем, як давні друзі. Щодня зустрічала його дорогою на роботу, чоловік жваво запитував, як мої справи. Втім, нещодавно помітила, що новий знайомий чимось засмучений. Як завжди, кинула до капелюха кілька гривень. Він подякував, а потім... почав плакати. Виглядає, останні кілька місяців сподівався, що син забере його в Італію, як і обіцяв. Втім, нещодавно дізнався, що переїхати не зможе.

— Думав, побуду там рік, а тоді повернуся в Україну. Але не побачу ще Олесю... Документів же не маю... Племінниця моя — чемпіонка світу з шахів, але я не потрібен їй. А небожу, якого з 6 місяців на руках носив, взагалі заважаю. Він пиячить зараз, а я тут сиджу. Весь день дивлюся на дерева, а коли дуже хочеться з кимось поговорити, починаю співати... — поділився Юрій Володимирович. ■

■ Знай наших!

І хоч срібна медаль, зате 600 балів!

Випускниця Нововолинського наукового ліцею Волинської обласної ради Маргарита Помаліна (на фото) отримала за мультипредметний тест з історії, математики та української мови максимальні оцінки — по 200 балів з кожного предмета

Фото з архіву Маргарити ПОМАЛІНОЇ.

«Точні науки — мій головний козир».

ського наукового ліцею.

Маргарита зі щирою вдячністю відгукується про всіх педагогів. Особливо трепетно — про вчителя української мови Оксану Михайлівну Торчило та класного керівника, вчителя фізики Лілію Степанівну Шустік, відзначаючи її доброту, материнську турботу, а разом з тим і строгість.

— Завдяки чому тобі вдалося досягти успіхів, здобувши за результатами національного мультипредметного тестування найвищий бал — 200 — аж з трьох предметів? — запитую.

— Доводилося багато працювати, — із задоволенням каже. — І коли з історії, математики та української мови мені виставили такі високі оцінки, щиро раділи всі: я, мої рідні, і, безперечно, педагоги. Адже наші,

Алла ЛІСОВА

НА ЧЕШЬ БАБУСІ — НАЙВИЩА ОЦІНКА

Маргарита народилася і виросла в мальовничому поліському селі Полиці, що в Камінь-Каширському районі. Тут закінчила дев'ятирічку і продовжила здобувати освіту в Нововолинському науковому ліцеї Волинської обласної ради. І не випадково. Адже цей навчальний заклад закінчили її старший брат та сестра. До речі, Михайло уже отримав ступінь магістра в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, опанувавши фах хіміка. У цьому вищі здобуває таку ж спеціальність сестра Вероніка.

Маргарита також обрала цей авторитетний виш, тільки інший профіль — комп'ютерні науки. Дівчина зізналася, що ще з дитинства її цікавило, чому так чи інакше працює той чи інший механізм, усе, що пов'язане з технікою.

— Тому в школі зразу полюбила математику, — розповіла. — І в цьому не останню роль зіграла бабуся Ольга Леонтівна, якої, на жаль, уже немає з нами. Вона викладала цей предмет у школі. Потім я захопилася фізикою, її просто обожаю. Цьому

«Дівчина зізналася, що ще з дитинства її цікавило, чому так чи інакше працює той чи інший механізм, усе, що пов'язане з технікою.»

сприяла викладачка ліцею Лілія Степанівна Шустік. А ще більше захопив загадковим світом фізичних формул відомий учитель фізики Рішельєвського наукового ліцею Одеси Павло Віктор, який став дуже популярним далеко за межами нашої країни після викладання своїх уроків на YouTube-каналі.

А після деякої паузи Маргарита додала, що виконати якнайкраще математику було завданням номер один на честь бабусі.

«МОЇ ОЦІНКИ — ЦЕ СВДЧЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВЧИТЕЛІВ»

Коли запитали дівчину, чия найбільша заслуга в тому, що в їхній сім'ї всі троє дітей мають ґрунтовні знання, вона відповіла:

— Напевно, нашої мами — вчительки географії Полицької ЗОШ І-ІІІ ступенів Анастасії Андріївни Помаліної. Вона щира, добра, але водночас дуже вимоглива. Саме завдяки їй ми з раннього дитинства полюбили книги. Приділяв увагу нашому навчанню і татусь Сергій Іванович — завідувач господарства. А здобути в нашій місцевій школі навички закріпили і значно поглибили викладачі Нововолин-

випускників, успіхи — це свідчення їхньої високої професійної майстерності.

Слухаючи цю не за літами розважливу, вдумливу, талановиту юнку, не втрималася, аби не запитати, чому ж такій одинадцятикласниці-розумашці вручили не золоту, а срібну медаль.

— Це — не головне, — не задумуючись, мовила. — Я прийшла в лицей, щоб здобути глибокі знання. І цього досягла. А медаль... Якоюсь більшою займаюся точними науками, тому не встигла добре опанувати англійську мову, отримала нижчу оцінку. Але тепер маю і цю прогалину ліквідувати.

— А мрієш ти, Маргарито, про...

— ... здобуття вищої освіти в одному із найпрестижніших навчальних закладів України — Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, незважаючи на найважчі випробування для усіх нас — війни. А ще — я чекаю перемоги, й щиро вірю у силу і міць Збройних сил України. Ми, молоде покоління, зробимо все, щоб наша держава, яку ніколи не зрадімо, стала розвинutoю, процвітаючою європейською країною. ■

26 школярів з Волині отримали максимальний бал за НМТ. Як повідомила завідувачка центру ЗНО Волинського інституту після-дипломної педагогічної освіти Алла Корнейко, найвищу оцінку (600 балів) за національний мультипредметний тест отримали 26 учнів, по 2 «двохсотки» — 87 випускників, по одній — 308 одинадцятикласників. У топ-триці закладів освіти за кількістю 200-бальних результатів — «Луцький НВК №9 Луцької міської ради» (29 випускників), Волинський науковий лицей облради (27) та Нововолинський науковий лицей облради (19).

«Завжди беру світлу сорочку й слідкую, щоб рукави не затерлися. Не хочу здаватися замазурою.»

підзаробіток. Каже, насамперед розглядав вакансії будівельника, бо завдяки батькові працювати із кельнею вмів ще з 14 років. Змінював одне будівництво на інше, допомагав родині і навіть відкладав гроші. Приблизно у той час зустрів і свою майбутню дружину. Однак про особисте життя Юрій розповідає неохоче.

— Наш шлюб не зміг зберегти навіть син, якого назвали на честь відомого українського письменника Олеся Гончара. Семирічним дружина вивезла малога в Італію. Я дізнався про це, коли вони вже перетнули кордон. Прибіг у школу, а вчителька сказала, що хлопчика забрали ще з третього уроку, — розповідає Юрій Володимирович.

Чоловік каже, що не міг повірити в те, що може більше ніколи не побачити сина. Втім, з часом зрозумів, що за кордоном йому буде краще, й змірився. До того ж виникли проблеми із житлом: квартира, у якій виріс, була зареєстрована не на нього, тож, коли родичі обміняли її на будинок під Берестечком, довелося туди переїхати.

— Працював на полях у місцевих жителів, бо свій город садити не хотів. Заробляв копійки, тому згодом залишився без газу і світла. Сусіди почали мені приносити їжу, так незручно було... На щастя, племінник за-

